

5. Može li se, odnosno, treba li smatrati da je za kvalifikaciju određene direktive kao samoizvršavajuće te, u slučaju da se direktiva kvalificira kao samoizvršavajuća, za izuzimanje iz primjene nacionalnog zakona samo zato što se protivi pravilu prava Unije koje nije neposredno primjenjivo isključivo nadležan nacionalni sud (kojem se u tu svrhu dodjeljuju posebni instrumenti kao pomoć prilikom tumačenja, poput upućivanja zahtjeva za prethodnu odluku Sudu ili pokretanja postupka za ocjenu ustavnosti), odnosno treba li smatrati da je za navedeno nadležan i pojedinačni službenik ili upravitelj određene općine?
6. Međutim, ako se Direktiva 2006/123 smatra samoizvršavajućom, s obzirom na to da se članku 49. [Ugovora o funkcioniranju Europske unije] protivi automatsko produljenje koncesija ili ovlaštenja na pomorskom dobru za turističku i rekreacijsku uporabu samo „ako te koncesije predstavljaju određeni prekogranični interes”, je li postojanje tog zahtjeva neophodan uvjet, također s obzirom na primjenu članka 12. stavaka 1. i 2. Direktive Bolkestein?
7. Je li u skladu s ciljevima koji se nastoje postići Direktivom 2006/123 i samim člankom 49. [Ugovora o funkcioniranju Europske unije] to da nacionalni sud donosi odluku o općenitom i teoretskom postojanju zahtjeva određenog prekograničnog interesa koji se općenito odnosi na cijelo državno područje, odnosno treba li, suprotno tomu, smatrati da se ta ocjena, s obzirom na nadležnost pojedinačnih općina u Italiji, ne odnosi na obalno područje svake općine i da je stoga u nadležnosti općina?
8. Je li u skladu s ciljevima koji se nastoje postići Direktivom 2006/123 i samim člankom 49. [Ugovora o funkcioniranju Europske unije] to da nacionalni sud donosi odluku o općenitom i teoretskom postojanju zahtjeva ograničenosti raspoloživih izvora i koncesija koji se općenito odnosi na cijelo državno područje, odnosno treba li, suprotno tomu, smatrati da se ta ocjena, s obzirom na nadležnost pojedinačnih općina u Italiji, ne odnosi na obalno područje svake općine i da je stoga u nadležnosti općina?
9. Ako se Direktiva 2006/123 teoretski smatra samoizvršavajućom, može li se smatrati da ta neposredna primjenjivost konkretno postoji i u određenom pravnom okviru, kao što je onaj talijanski, u kojem se primjenjuje članak 49. Codicea della Navigazione (Pomorski zakonik) (kojim se propisuje da po isteku koncesije „svi radovi koji se ne mogu ukloniti ostaju u vlasništvu države bez ikakve naknade ili povrata”) i je li ta posljedica utvrđene samoizvršavajuće prirode ili neposredne primjenjivosti direktive o kojoj je riječ (konkretno, s obzirom na zidane konstrukcije za koje je postojalo valjano ovlaštenje odnosno s obzirom na koncesije na javnom dobru koje su funkcionalno povezane s djelatnošću turističkog smještaja, poput hotela ili turističkog naselja) u skladu sa zaštitom temeljnih prava, kao što je pravo vlasništva, koja su u pravu Europske unije i Povelji o temeljnim pravima priznata kao prava koja zaslužuju privilegiranu zaštitu?

(¹) Direktiva 2006/123/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o uslugama na unutarnjem tržištu (SL 2006., L 376, str. 36.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 47., str. 160.)

Tužba podnesena 3. lipnja 2022. – Europska komisija/Kraljevina Nizozemska

(Predmet C-360/22)

(2022/C 318/42)

Jezik postupka: nizozemski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnik: W. Roels, agent)

Tuženik: Kraljevina Nizozemska

Tužbeni zahtjev

Komisija od Suda zahtijeva da:

- utvrdi da je, time što je donijela i održala na snazi članak 85. stavak 1. točku (b) i članak 87. stavak 2. točku (f) Pensioenweta (Zakon o mirovinama), u vezi s člankom 19.b stavkom 2. Weta op de loonbelasting (Zakon o porezu na dohodak), Kraljevina Nizozemska povrijedila obveze koje ima na temelju članaka 45., 56. i 63. UFEU-a te članaka 28., 36. i 40. Sporazuma o EGP-u;

— naloži Kraljevini Nizozemskoj snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Komisija smatra da su nizozemski propisi o prijenosu mirovinskog kapitala koji je bio uplaćivan u okviru takozvanog „drugog stupa” – dodatnog mirovinskog osiguranja preko poslodavca – nespojivi sa slobodnim kretanjem radnika, slobodnim pružanjem usluga i slobodnim kretanjem kapitala jer je u prekograničnim situacijama moguće prenijeti mirovinski kapital u inozemstvo bez oporezivanja samo ako su mogućnosti otkupa mirovine kao iznosa glavnice jednake kao u Nizozemskoj ili ograničenije nego li u Nizozemskoj. U nekim državama članicama je moguće mirovinu potpuno ili djelomično otkupiti jednokratnim plaćanjem pri čemu se mobilnim radnicima koji svoj mirovinski kapital prenose u jednu od tih država članica obračunava porez. Odgovarajući prijenosi mirovinskog kapitala u Nizozemskoj se ne oporezuju.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 14. lipnja 2022. uputio Amtsgericht Frankfurt am Main
(Njemačka) – flightright GmbH/Transportes Aéreos Portugueses SA (TAP)**

(Predmet C-388/22)

(2022/C 318/43)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Frankfurt am Main

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: flightright GmbH

Tuženik: Transportes Aéreos Portugueses SA (TAP)

Prethodna pitanja

1. Je li riječ o izvanrednoj okolnosti u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾ ako nastupe meteorološki uvjeti koji onemogućuju izvođenje leta, neovisno o konkretnom obliku tih uvjeta?
2. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje, može li se izvanredna priroda meteoroloških uvjeta odrediti s obzirom na njihovu regionalnu i sezonsku učestalost u određenom mjestu i vremenu njihova pojavljivanja?
3. Je li riječ o izvanrednoj okolnosti u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe kad je odluka, koju je donijela uprava zračnog prometa, u vezi s određenim zrakoplovom određenog dana dovela do dugog kašnjenja leta, kašnjenja leta preko noći, ili do otkazivanja jednog ili više letova tim zrakoplovom, neovisno o razlogu te odluke?
4. U slučaju niječnog odgovora na treće pitanje, mora li sam razlog za odluku biti izvanredan, tako da ne treba očekivati da će taj razlog nastupiti?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta [...] te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL 2004., L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21. i ispravak SL 2019., L 119, str. 202.)